

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Solidaritet og klassekamp

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1989

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Kommentar: Uddelingsavis lavet i samarbejde med VS, SAP og Revolutionære Socialister

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

solidaritet og klassekamp

STEM NEJ!

I bedste fald et par 25 årer, det er indholdet af de forlig, vi nu skal stemme om. Selv lærlingene, som var blevet lovet pæne forhøjelser, fik næsten intet. Ingen er begejstrede, men hvad er alternativet, hvad kan vi gøre?

Sammen med mange andre opfordrer Venstresocialisterne, Socialistisk Arbejderparti og Revolutionære Socialister alle til at stemme nej. Vi møder selvfølgelig nogle indvendinger og spørgsmål.

Lad os se på dem:

En kroners penge mere i timen er da trods alt en forbedring.

Nej, det betyder faktisk, at vi får mindre til rådighed de næste to år. I øjeblikket stiger lønningerne med 4,6% om året. Overenskomstforliget svarer til mindre end 2%. Så der kommer til at mangle noget. Og på trods af forbandsledernes fine snak om 'at sikre de løstlønede' vil de også opleve faldende realloøn de næste to år.

Er det ikke bedre, end de 10% lønnedgang, Schlüter havde troet med?

Sådan vil de gerne have os til at tænke. Schlüter har aldrig drømt om 10% lønnedgang ved disse forhandlinger. Men med den slags snak hå-

ber han og hans arbejdsgivervenner, at lønarbejderne finder leitet op over et forlig med et mindre realloøn-fald.

Hvis vi følger den taakogang, så skal vi næste gang være tilfredse med 5% mindre i løn, fordi regeringen og arbejdsgiverne vil have minus 10%. Hvor under vi? Skal vi til at være glade for at få lov at arbejde gratis, fordi arbejdsgiverne truer med at kræve betaling for det?

Kvæne forhandlingerne have opnået mere?

Nej, ikke på den måde de forhandlede.

Føstet lovede de at tage mere hensyn til arbejdsgiverens overskud (= konkurrenceevnen) end til medlemmernes realloøn. Bagefter faldt de kravene ned til 1,25 i timen bag lukkede døre.

På den måde havde de foræret forligsmændene muligheden for at trække lømmeregningen frem og finde gennemsnittet af arbejdsgiverens 95 øre og forbundens 1,25 kr. Værsgo 1,10 kr.

Ville Jørgen Eiberg, Hardy Hansen og Lillian Knudsen have haft et bedre forhandlingsresultat, havde de rejst ordentlige fælles krav, som kunne sikre realloønnen. Så skulle de have føjet en kampagne i og uden for fagbevægelsen for dem. Så skulle de have lagt op til en storkonflikt og opfordret til advarsels-

strejker, når forhandlingerne gik trægt.

Det var ikke mulighederne, det skortede på. Det var viljen.

Hvad hjælper det at stemme nej og så sende Georg Poulsen og co. tilbage til forhandlingsbordet?

Ikke spor!

Arbejdsgiverne har ikke lagt skjul på, at de ikke frivilligt giver mere.

Derfor er et nej til forligene også et ja til konflikt for kravene. Sådan kan vi tvinge dem til at åbne for posen.

Hvofor skulle vi strejke, når der kun er 15 øres forskel fra de 1,25, forbundene krævede, til de 1,10, vi har fået?

Når forligene er forkastet, så er alle tilbud taget af bordet.

Så må fagbevægelsens medlemmer gøre det klart for forhandlerne, hvad vores krav er:

- 10 kr. i timen til alle, og så lærlingene.
- 3.000 kr. i mindsteløn om ugen.
- Nej til fedterestvilleg.
- Nej til ungdomsløn.

Kan det overhovedet lade sig gøre at velle forligene, når der er sammenkædbing og 35%-regel?

Det vil blive svært, fordi mange synes, at det er så latterligt, at de ikke engang gider stemme.

Til gengæld er der mulig-

hed for, at det bliver flere nej- end ja-stemmer. Vi var tæt på i 1987. Så kan de komme med deres 35%-regel, men et flertal er et flertal, og forligene er så forkastede.

Så må arbejdspladser og fagforeninger kræve, at forbundene åbner strejkekasserne for en konflikt for kravene. Forbundslederne vil stejle. Hvis vi skal tvinge dem på plads, bliver det nødvendigt, at vi selv starter ude på arbejdspladserne med at nedlægge arbejdet.

Men så griber regeringen vel bare ind og ophejrer det til lov?

Med den regering, vi har nu, vil en overenskomstkamp altid blive en kamp mod regeringen.

I 1985 viste 100.000'er af lønarbejdere, at vi ikke vil bøje os for regerings-diktater.

Kommer der et indgreb i år, må vi bruge både de gode erfaringer og de dårlige fra 1985. Fælles arbejdsråd på arbejdspladserne, lokale tillidsændringer, blokader og demonstrationer skal gøre det til en aktiv strejke.

I modsætning til i 1985 må vi organisere kampen på landsplan i stedet for at isolere os by for by. - Og så skal vi selvfølgelig ikke holde op på halvvejen.

Tvinger vi regeringen i kasse eller væk fra taburetterne, var det vel ikke det værste, der kunne komme ud af midtvejsforhandlingerne.

Gør klar til storkonflikt!

Overenskomsten gi'r ikke noget

...så her ser du en glad
arbejdsgiver

**STEM
NEJ!**

Forbered
storkonflikt!

10 kr. i timen
til alle

3.000 kr. om ugen
i mindsteløn

SAP - VS - RS

Lederskab søges

Hvad er de faglige ledere ude på? Har de opgivet ævred? Eller ligger der en særlig raffineret strategi bag ved deres selvmorderiske OK-handlinger?

For det kan ikke benægtes at det ligner et skilt barakiri, at anbefale JA til en tynd kop te. Og allerede kan resultatet af de såkaldte midtvejsforhandlinger vel næppe beskrives.

Det mest deprimerende ved OK-resultatet er det indbyggede realitetsfald for de lavest-lønnede. Væk er solidariteten med de LO-grupper, primært ikke-faglærte, som i foretjen befinder sig økonomisk, socialt og uddannelsesmæssigt på samfundets nederste trin.

For at føje spot til skade er det så viseligt indrømmet, at en LO-arbejder f.eks. indenfor industri-fags-overenskomsten kun er tilsikret 75 øre. De sidste 35 øre (for at komme op på de aftalte 1,10 kr.) skal fordeles ved lokal forhandling hvilket erfaringsmæssigt indebærer, at en stor gruppe arbejdere må stille sig tilfreds med mindre end 1,10 kr.

Fagbevægelsen har så sandelig bevret en stor sejr i hus efter at have kæmpet i forligsinstitutionen. Latterligheden og afmagten er åbenbar. Fagbevægelses-topledere bærer nu frugten af lang tids fejlsagen politik.

Med den økonomiske krise som fast modspil har toploderne i deres begrænsede visdom ikke evret at få bare en af deres økonomiske mærkesager igennem. Men hvad værre er, medlemmerne

er totalt kolde og uengagerede overfor de forskellige krumspjng (fra ØD til pensionsreform) som er foresat: presset ned over hovedet på dem. Og det er forståeligt, fordi alle disse LO-forslag har kun til hensigt at puste liv i et perspektivløst økonomisk produktionssystem på systemets egne betingelser, og med medlemmerne som de sikre tabere.

Konsekvensen kender vi alle, en demobiliseret og passiv medlemskare, når væsentlige samfundsspørgsmål er sat til debat.

Mens det borgerlige Danmark på 7. årtrønder fremad med brugerbetaling, privatisering, centralisering (skaldet af bureaukratisering) og realøkonomi. Mens det andre markedsulykkeligheder nærer frem af dissen. Så tripper det impotente faglige lederskab rundt i kulissen

og mumler med kommentarerne fra socialdemokratiet.

Det har været vinskellig for selv den politiske som faglige del af "Bevægelsen" at tilpasse sig det kapitalistiske systems økonomiske nedtur. Og som bekendt har det ikke medført den nødvendige radikaliseret af samfundsmæssige krav. Det elendige overenskomstresultat er det foreløbigt sidste vidnesbyrd i rækken af nedslag.

Opgør og socialisme

Uden at ville det blotter LO-toppen sine medlemmer for en fortsat borgerlig offensiv. Uden at ville det er LO-toppen godt på vej til at smadre dansk fag-bevægelse og dermed den sytke i sørfundet,

og medlemmer har tilkæmpet sig.

Venstrekæftene i fagbevægelsen er tvunget til at udfordringen op. Det faglige lederskabs impotens taget i betragtning er det absolut nødvendigt at gå meget mere energisk ind i kritikken af fagforbundenes ledelser. Aktuel skal nej-flertal i forbund, fagforeninger og klubber bruges til at gøre op med et passivt fagligt lederskab og sætte den aktive faglige linje i stedet.

Og ikke mindst skal foresætte på at udvikle et socialistisk alternativ, som konkrete radikale fantasierige faglige enhedssituationer optræpper.

»solidaritet og klassekamp« er en udelingsavis. Den er lavet af Venstresocialisterne (VS), Socialistisk Arbejderparti (SAP) og Revolutionære Socialister (RS) i fællesskab.

Venstresocialisterne
Rosenners Allé 44
1970 Frederiksberg C
01 35 60 99

Socialistisk Arbejderparti
Nørre Allé 11 A
2200 København N
01 59 79 48

Revolutionære Socialister
Tryggevej 82
2700 Brønshøj

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk